

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
18-9-52

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

38

PANG

LEES HET NIEUW EN SPANNEND TEKENVERHAAL VAN Raymond REDING

DE CHINEES MET DE RODE MANTEL

REDING

De weddenschap

VOORUIT ! Spring !
— Hij durft niet !
— Hij is bang !
— Ha, die flauwerik !...

— Ik, een flauwerik ? Wie zei dat daar ? Ik zal hem eens laten zien dat ik geen flauwerik ben !

En Walter springt. Hij springt in een West-Vlaams kanaal.

Deze geschiedenis is echt gebeurd !

★

Walter sprong, maar hij kon niet zwemmen ! Hij sprong, omdat zijn kameraden hem uitgedaagd hadden. Omdat hij gewed had, dat hij het wel zou durven. Omdat hij niet wou doorgaan voor een flauwerik.

Gevolg : Een grote ploef in 't water. Enkele waterringen in het kanaal. Zijn kameraden staan verbauwereerd. Walter komt boven. Een keer. Nog een keer. Maar telkens gaat hij weer naar beneden...

Nu eerst geven zijn kameraden er zich rekenschap van, dat ze een dwaasheid uitgehaald hebben. Een ontzettende dwaasheid die Walter met zijn leven zal betalen !

Paniek grijpt de jongens aan. Ze slaan op de vlucht en roepen luidkeels om hulp.

Twee mannen die langs het kanaal gaan, horen hun geroep en zien de kleine Walter voor de derde keer naar boven komen en hopeloos spartelen. Een van de twee springt zonder aarzelen in het water en duikt naar de kleine drenkeling. Hij kan hem grijpen en zwemt er mee naar de oever.

Walter is gered. Op het nippertje ! Hij zal geen dwaze uitdagingen meer aanvaarden. Daar mag je van overtuigd zijn, en zijn kameraden zullen niemand meer bewegen om zo 'n levensgevaarlijke dwaasheden uit te halen. Ze zijn genezen.

Jongens, die aan de bekoring niet kunnen weerstaan voortdurend te wedden en elkaar uit te dagen mogen beseffen, hoe dwaas en gevaarlijk het is een kameraad tot dergelijke stommiteiten te drijven.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

J. De Preter, Mechelen. — De albums waarover je spreekt zijn sinds meer dan twaalf jaar volledig uitgeput en zullen waarschijnlijk niet meer herdrukt worden. Aan je andere vragen tracht ik gevolg te geven. Met mijn beste groeten.

L. De Clippele, Gavere. — Aan de bouw van scheepjes in een fles hebben we in de eerste jaargangen van Kuifje verschillende artikelen gewijd. Sla die maar eens na ! En zo je ze niet bezit, vraag eens aan je vrienden of in een bibliotheek naar die nummers. Met mijn hartelijkste groeten.

Evert de Jong, Den Haag. — We zorgen er voor dat dit niet meer gebeurt. Meer kunnen we niet zeggen. Het heeft me waarlijk plezier gedaan je opinie over ons blad te vernemen. Met mijn beste groeten.

L. D. Meyers, Rotterdam. — Ik kan best begrijpen dat je « Het Sein staat op Rood » zeer interessant vindt, wanneer je onlangs het kasteel van Hoog Koenigsburg bezocht hebt. Een prachtige burcht, niet ! Hier volgt dan je oproep : **Daan Meyers,**

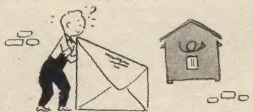
Graaf Florisstraat, 3, Rotterdam, Holland, dertien jaar oud, houdt van roeien, zwemmen en fietsen, zou willen corresponderen met een Vlaamse lezer (bij voorkeur uit Gent) die ook postzegels verzamelt. Men schrijve hem rechtstreeks.

Marcel vanden Plas. — Ik kon de poststempel niet ontcijferen, maar dank je niettemin voor je mooi kaartje. Met mijn hartelijkste groeten.

R. Cleremans, Oudergem. — Onze tekenverhalen worden bijna allen getekend op dubbele hoogte en breedte van het formaat dat ze in ons blad hebben. Ze worden daarna fotografisch gereduceerd in de drukkerij en winnen zo aan scherpte. Met mijn beste groeten.

Paul Beukelaar, Antwerpen. — Ik heb je brief tweemaal gelezen, want al wat je me vertelt, heeft me ten zeerste geinteresseerd. Een van mijn medewerkers zal je eens komen bezoeken. Je mag zeker op onze steun rekenen. Met mijn hartelijkste groeten en veel succes.

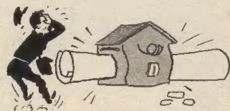
Leo van den Abbeele, Hasselt. — Weldra verschijnt er een nieuw tekenverhaal van onze vriend Jacobs die « De Zwaardvis » en « De Pyramide » getekend heeft. Hij werkt thans vlijtig aan het verzamelen van zijn documentatie voor dat nieuw verhaal. Binnenkort zul je weer tekeningen van Paul Cuvelier, de vader van Corentin in « Kuifje » aantreffen. Met mijn hartelijkste groeten.

BERICHT AAN ALLE CLUBLEIDERS. — Alle leiders van de Kuifjesclubs worden verzocht me een verslag te sturen over de activiteit van hun club tijdens het verlof en de huidige stand van hun afdeling : aantal leden, leiding, voornaamste spelen, enz. Schrijf nog deze week jullie rapport !

Frans van den Brande, Lier. — Dat is inderdaad een boeiend onderwerp waar we een artikel zullen aan wijden. Je andere opmerking was gegrond. Ik heb dadelijk de nodige maatregelen laten nemen opdat dit zich niet meer zou voordoen. Hartelijk.

Louise van Bergen, Brussel. — Dat er niet alleen aan jongens gedacht wordt, dat ondervinden de meisjes wel regelmatig. Met mijn beste dank voor je vriendelijke wensen. Ik zal niet vergeten je groeten aan onze tekenaars over te maken.

Jan Schuyten, Rotterdam. — Cori is geen historische, of zelfs geen legendarische figuur. Het is een personage van onze medewerker Bob Demoor, die voor het ogenblik een nieuw boeiend tekenverhaal voorbereidt. Met mijn beste groeten.

Eric van Landeghem, Gent. — Ik heb je tekeningen aandachtig bekeken. Vooral die boer was zeer grappig. Wanneer je je tekentalent verder ontwikkelt, komen er zeker nog van je tekeningen in ons blad ! Stuur me af en toe enkele nieuwe werken. Met mijn beste groeten en hartelijkste wensen.

Lea De Reigher, Halle. — Paul Cuvelier is geen Brusselaar. Hij is afkomstig uit de Henegouwse gemeente Lans en werkt thans te Bergen. Hartelijk.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16
Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

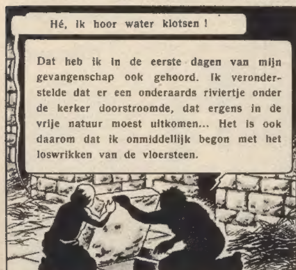
Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maand.	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand.	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori, scheepsjongen van admiraal Piet Hein, werd door de Spanjaarden gevangen genomen en opgesloten in een donkere kerker. Hier vindt hij nog een Hollander en samen trachten ze te ontvluchten...

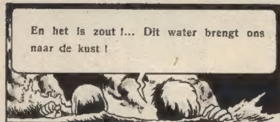

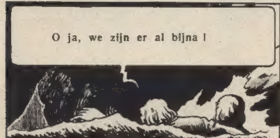

(1) Wie daar ?

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

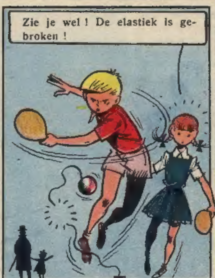

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

Riesenkraft door de Spanjaarden gevangen, hoort dat zij 't schip van de Geuzen willen kelderen. Hij wil dit verhelpen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

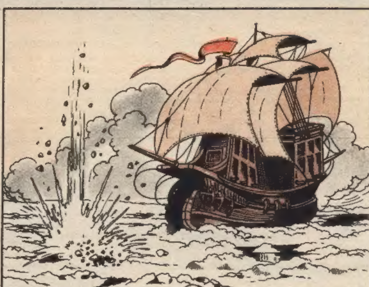

(Wordt voortgezet.)

Onder het zuiderkruis

Albert Mahuzier is ontdekkingsreiziger en bovendien een talentvol cineast. Vorig jaar kwam hij in Brussel de film vertonen die hij zelf in het hart van Afrika tijdens het regenseizoen opgenomen had. Misschien waren sommige van onze lezers in de gelegenheid « Tornades et Chasses Tragiques » te zien.

Sedert 1947 verblijft Mahuzier ieder jaar in Afrika en tracht het Zwarte Continent zijn laatste geheimen te ontrukken. In Januari van dit jaar vertrok hij opnieuw, doch ditmaal nam hij zijn hele familie mee : negen kinderen, drie meisjes en zes jongens. Het oudste is twee en twintig jaar en het jongste twee en twintig maanden ! Als een zwerversfamilie trekken ze door Afrika van Noord naar Zuid. Iedere dag ontdekken ze nieuwe horizonten, zien ze vreemde volkeren, maken kennis met vreemde zeden en gebruiken en vinden planten en dieren die bijna onbekend zijn. Moet dat een heerlijke tocht zijn, nietwaar, vrienden ?

« KUIFJE » alleen kreeg het recht het dagboek van Albert Mahuzier te publiceren. Hier krijgen jullie de eerste brief die uit het hart van de Sahara verzonden werd...

Vertrek van de familie Mahuzier op de Place de la Concorde te Parijs.

WE « RAPEN SIGAREN »

SEDERT Tamanrasset hebben we een grote afstand afgelegd. Vijftienhonderd km. is geen kleinigheid, vooral niet wanneer er daarvan zeshonderd door het zand lopen, over een weg die nauwelijks aangeduid is. Slechts één enkele put op heel die weg, op 400 km. van ons vertrekpunt. Wanneer men daar pech heeft, wordt het een ingewikkeld geval, want op een vriendelijk automobilist moet men niet rekenen.

Doch er is meer nodig om de familie Mahuzier tegen te houden. Toen we startten, hadden we helemaal niet de pretentie records te breken en, naar mijn mening, hebben we er toch één met glans neergehaald : geen automobilist ter wereld bleef ooit 175 keer in het zand steken over die afstand ! De moedige chauffeurs, die deze weg kennen en hem in de maanden dat hij open is voor het verkeer (dat is van October tot April) geregeld gebruiken, heten dat « sigaren rapen ». Honderd vijf en zeventig keer moesten we het zand onder de wielen wegspitten, er stukken plaatijzer — waarmee men tijdens de oorlog vliegvelden bouwde — onder schuiven, en dan trekken en duwen tot onze auto's er weer uit geraakten. Indien men zulke operatie tijdens de middaguren moet uitvoeren, is je keel zo droog als kurk. We hebben op die tocht enkele liters water verzet ! Voor een rit van 400 km., had ik 75 liter water meegenomen. Ik vond dat dit voor elf personen meer dan voldoende was, maar ik had me deerlijk vergist ! De eerste avond moesten we reeds bevoorraden en het laatste gedeelte van de rit hebben we « droog » afgelegd. Ik beef als ik er aan denk, dat het geringste motorpech ons veel langer dan voorzien had kunnen ophouden en dat zonder water ! Ik had een onvoorzichtigheid begaan...

Weer steken we in het zand !

IK KREEG EEN BOLWASSING

DE wereld is voor de durvers ! Een waarheid als een koe, want alles liep goed af. Na twee dagen kwamen we te Guezzam toe, een oasis die met haar enkele echte bomen, ethels en haar putten met het heerlijk koele water een wonder van de natuur is. We konden er naar hartelust drinken en dat deden we dan ook. Eerst tien liter, dan twintig... De brave Elzasser, die er een primitief hotel uitbaat en tevens benzineverdeler is, gaf me een bolwassing, toen hij hoorde in welke voorwaarde ik de onderneming gewaagd had. Ik kon alleen het hoofd buigen, want die goeie man had overschot van gelijk.

De volgende morgen hadden we tot Fech-Fech nog 200 km. af te leggen en nog steeds ging het door dat verraderlijke zand, dat soms plotseling onder het gewicht van de wagens wegzonk. We wisten echter, dat ons bij de eindpaal de putten van In Abbangarit wachtten. Op alle kaarten en in alle gidsen van de streek wordt het water van deze putten « drinkbaar » geheten. Te midden van de woestijn heeft dat woord een heerlijke klank ! Vol moed begonnen we dus aan de lastige rit. Onze wagens hebben heel die tijd kik gegeven. Door de hitte en door het zand reden ze en op de motoren heb ik zelfs geen blik moeten werpen !

We konden naar hartelust drinken.

DE MEHARIST KWAM ALS GEROEPEN

BIJ het vallen van de avond bereikten we In Abbangarit, een schilderachtig plaatsje, doch naast de bouwvallige hut, twee putten zonder rand, katrol of ijzerwerk, zagen we er geen spoor van mens of dier. In heel de omtrek geen levende ziel !

Ik had een aanbevelingsbrief bij voor de zwervende onderwijzer, die in de streek van Abbangarit een reizende school voor de jonge touareg geopend had. Hoe zou ik hem vinden ? Plotseling stond er een meharist naast ons, de hemel mag weten hoe die daar zo eensklaps gekomen was, doch hij kwam als geroepen ! Na de gebruikelijke groet verklaarde hij bereid te zijn de brief en het pakje te bestellen. « Morgen is de onderwijzer reeds op de hoogte van je komst », zo verzekerde hij. In dit geval konden we maar best ons kamp opslaan. De drie vrachtwagens werden met neergelaten kappen in de richting van de wind gezet; zo waren wij goed beschut. Een kwartuur later sliepen de elf Mahuziers vredig...

DE KARAVANEN

DE volgende dag sliepen we eens lekker uit, d.w.z. dat we pas om half zes opstonden ! Een heerlijk schouwspel mochten we toen bewonderen. Van uit alle punten van de horizon kwamen trage karavanen aangestapt. Ze waren hoofdzakelijk uit kamelen samengesteld, doch er liepen ook schapen, geiten en zelfs ossen tussen. Eerst zagen we honderd dieren, dan vijfhonderd, dan duizend... Ze bruiden en blaatten in afwachting dat ze het water zouden krijgen, dat de herders met zakken, uit geitenvel vervaardigd, uit de diepe putten schepten.

De zon steeg hoger en de karavanen die aan de horizon opdoemden, schenen uit een oneindige, rimpelloze watervlakte op te rijzen. Een vreemde zinsbegoocheling die ons nog heel lang bijbleef.

Langzamerhand verminderde de toeloop. De karavanen gingen de weg op naar hun verre weideplaatsen en de putten van In Abbangarit waren opnieuw zo eenzaam en verlaten als de vorige avond...

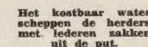
EEN SCHOON MENS

HET was nacht. Onder de schitterende sterrenhemel kwam er een prachtig meharist op ons toe gereden : de onderwijzer. Hij was zo blij dat we post voor hem hadden meegebracht, dat hij ons uitnodigde drie dagen bij hem te komen doorbrengen. Hij woonde te Djir-Djir, een weideplaats waar enkele kamelen graasden, 20 km. van In Abbangarit gelegen.

De school van die niet-alledaagse onderwijzer bestaat er eenvoudig in, met de kleine touareg te praten en hen te verzorgen. Hij is onderwijzer, dokter, burgerlijk officier, rechter en gendarm; en dit alles tegelijkertijd. Drie dagen woonden we naast zijn nederige tent, en iedere avond keken we samen naar het Zuiderkruis hoog boven ons kamp. Met geestdrift sprak hij over het boeiend leven dat hij gekozen had.

Natuurlijk moesten we de tenten van de voornaamste ingezetenen bekijken, een babbeltje maken met de vrouwen en hun Soedanese juwelen bewonderen. Zij wilden op hun beurt onze ringen bekijken, doch ons kampeermateriaal, vouwstoelen en opplooibare tafels vonden ze interessanter. De kleine wekker van m'n dochters (een koekoek) genoot het grootste succes...

Ik wou die drie mooie, rustige dagen besluiten met een feest. Ik kocht een vette os, schonk heel het kamp vlees en daarbij thee en suiker. Iedereen was gelukkig en de onderwijzer vertelde me, dat ik nu naar het Land van Tamesna mocht terugkeren wanneer ik wilde. Zelfs na tien jaar zou ik er nog goed ontvangen worden.

Het kostbaar water scheppen de herders met iederen zakken uit de put.

Onze volgende tocht ging naar Soedan...

Het kamp wordt opgeslagen...

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

DE UILENSPIEGELKLAS

MOEDERTAAL

Onderwijzer : Jan, als ik zeg « ik ben ziek », welke tijd is dat dan ?

Jan : Een prettige tijd, meester, want dan hebben we geen klas !

★

Onderwijzer : Frans, noem me eens een lang woord !

Frans : Elastiek, meester.

Onderwijzer : Maar dat woord heeft maar drie lettergrepen, dat is niet veel !

Frans : Maar men kan het toch uitrekken, meester ?

★

Onderwijzer: Rik, geef me eens een woord met « ei » in.

Rik : Taart, meester.

Onderwijzer : H o e z o ? Daar komt toch geen ei in ?

Rik : Jawel, meester, het ei zit in de deeg van de taart.

★

Onderwijzer : Wat betekent het woord **analoog** ?

Dirk : Dat is de onvolmaakt verleden tijd van **Anna liegt**, meester !

★

REKENKUNDE

Onderwijzer : Als ik je twee eieren geef en je moeder ook twee, hoeveel eieren heb je dan in het totaal, Piet ?

Piet : Vijf, meester !

Onderwijzer : Mis, Piet, denk eens goed na !

Piet : Ik heb goed nagedacht, meester, maar u weet waarschijnlijk niet dat ik er thuis nog een liggen heb!

★

Onderwijzer: Hoeveel knopen zijn er aan je jas, Jozef?

Jozef : Zes, meester.

Onderwijzer : Wanneer ik er drie aftrek, wat blijft er dan nog over ?

Jozef : Een rammeling thuis, meester.

AARDRIJKSKUNDE

Onderwijzer : Jaak, zou je vader naar Amerika kunnen lopen ?

Jaak : Neen, meester !

Onderwijzer : En waarom dan niet, Jaak ?

Jaak : Omdat mijn vader eergisteren zijn been gebroken heeft, meester.

★

NATUURKUNDE

Onderwijzer : Koen, zeg me eens wanneer het de beste tijd is om appelen te plukken ?

Koen : Als de eigenaar en de waakhond weg zijn, meester !

DE REVOLVER VAN TOM BEAMISH

EEN VERHAAL VAN JOHN FLANDERS — GEILLUSTREERD DOOR CRAENHALS

KAPITEIN Snupkins had me in zijn kajuit ontboden.

— Naar het schijnt, Wurdee, zo begon hij, ben ik een gediplomeerde domkop, een soort van gepluimde eend... een zoutvis en wat weet ik meer!

Ik boog het hoofd.

— Het is de schuld van die verwenste rhum, kapitein, hakkelde ik. Het was jonge rhum en die is me dadelijk naar het hoofd gegaan!

— Het is gevaarlijk voor een zeeman, en zeker voor een roerganger, niet te kunnen drinken zonder zijn oversten uit te schelden. Heb je een koffer?

— Neen, kapitein, een zak...

— Pak je zaken in de zak, Wurdee, en verlaat de « Swan » ogenblikkelijk! Je hebt al heel wat voorschot op je loon getrokken, je bent me zelfs nog twaalf shilling schuldig, dus kun je geen rooie duit krijgen! Vaarwel!

Ha, hoe verafschuwde ik die man!

Een uur later stond ik op de kaai van Mill-Wall in de gietende regen, zonder een cent op zak. Ik verfoeide en verwenste die gediplomeerde domkop, die gepluimde eend, die zoutvis! Gebogen onder de stortregen liep ik langzaam door de Flengall Road, als ik eensklaps mijn naam hoorde roepen.

— Bij al het zout in de zee, dat is die ouwe Wurdee! Hoe maak je het?

Een kleine man, gekleed met een reusachtige, geruite havelock en een belachelijk mutsje op het hoofd, schudde me heftig de arm.

— Wel? Je herkent je vrienden niet? Herinner jij je Tom Beamish niet meer?

— Schildpaddenkop! Is dat treffen! Hoe gaat het?

Ik lachte luid, alhoewel ik alles behalve in stemming was om vrolijk te zijn.

De figuur van de ouwe Tom was echter onweerstaanbaar en om mijn zwartgallige gedachten te verdrijven was hij de geknipte man.

— Hm, zei hij, vroeger hield ik niet van die naam, maar nu komt hij me te pas... Ik ben Foolish Tom.

— Wat? De idioot die heel het Dogseiland doet schaterlachen?

— Ja, dat ben ik. Met die rol verdien ik m'n biefstuk en m'n pint oud bier. Van bier gesproken... wil je een glas?

— Twee, zei ik, vastberaden.

We gingen naar de kroeg die de naam « De Schele Schildpad » droeg. De stamgasten zagen er alles behalve betrouwbaar uit, maar het bier was uitstekend.

— Vrees je niet dat men je hier een lelijke slag zou kunnen geven, Tom? Hier komen oproerkraaiers en nog meer dergelijk gespuis!

— Ba, ik heb dit, antwoordde Tom en haalde uit zijn diepe zak een prachtige revolver van respectabel caliber.

— Een goeie gezel, nietwaar?

We dronken eerst fijn bier, dan gin en ten slotte een glas rhum. Die duivelse rhum was jong en in een ommezien stonden mijn hersens in gloed.

Tom nam afscheid, want hij moest een uur later optreden als Foolish Tom. Ik stond weer alleen in de mistige straat, maar ik was zo blij als Satan met een ziel, want... de revolver van Tom Beamish stak in mijn zak!

Met onvaste stap keerde ik naar de « Swan » terug. Snupkins slurpte thee op het ogenblik dat ik de deur van zijn hut opengooide.

— Ouwe zoutvis, nu ga je betalen voor al het kwaad dat je me gedaan hebt, schreeuwde ik en duwde hem de revolver onder de neus.

Snupkins werd bleek en hakkelde:

— Hou op met die nonsens, Wur!

— Ik heb jonge rhum gedronken en dan ben ik tot alles in staat, dat weet je toch!

Ik haalde de haan over en een vreselijke slag dreunde door de hut.

Heel de kajuit was vol rook... Toen die weer optrok ontdekte ik Snupkins van kop tot teen met bontgekleurde confetti overdekt en twee grote, verbaasde ogen.

— Wel, dat is een goeie! Dat is een kostelijke mop, zei hij en begon plotseling te lachen dat hij er van schudde.

— Grapjas! Grapjas! Ha, die ouwe vos van een Wur met een gezicht om walvissen te doen huilen... Haha en nu haalt hij grappen uit!

De kapitein kronkelde zich als een slang van danige pret.

— Kom weer aan boord, Wur, en indien je af en toe een goeie grap uithaalt zal ik daarom niet klagen!

Ik nam mijn plaats als roerganger weer in, maar het duurde een tijd voor ik die jonge rhum verteerd had en ik begreep, dat Tom Beamish zijn revolver slechts als Foolish Tom gebruikte en hij daarom met een confetti-bom gevuld was. Ik was er blij om. Jullie mogen mij geloven, sedert die dag ben ik een voorbeeld van een roerganger en aan alcohol heb ik nooit weer de lippen gezet!

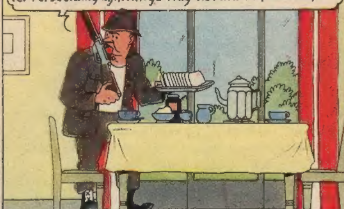
John FLANDERS.

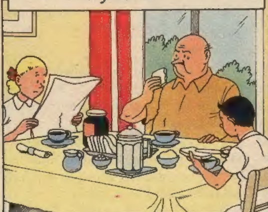
DE SCHAT van BEERSEL

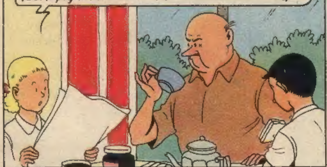
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

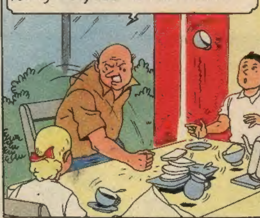
De vledermuisman bedreigde Lambik. Deze kleedde zich naar de omstandigheden...

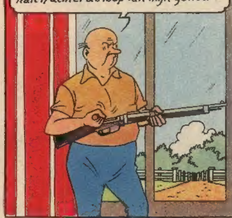

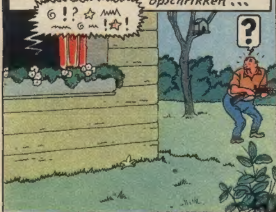

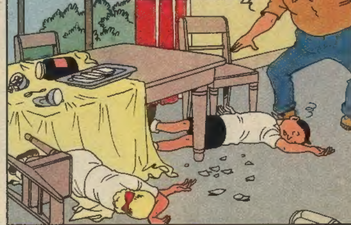

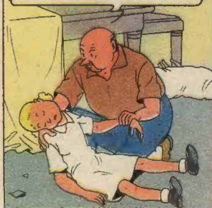

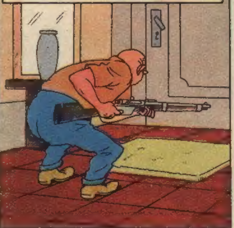

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kapitein Haddock is woedend omdat hij z'n whisky en zijn tabak niet mee aan boord van de raket mocht nemen en besluit niet te vertrekken. Hij brengt de detectives Jansen en Jansens hiervan op de hoogte...

Wordt voortgezet.)

WIE WIL MEEVAREN MET DE MERCATOR?

Dit schip is van hout
de mannen van ijzer

Even voorstellen :

Het Belgisch schoolschip « Mercator » werd gebouwd in 1931, te Leith. Het meet bruto 770 ton en is uitgerust met een hulpmotor van 500 PK. De « Mercator » kan 12 knopen halen. Het is een driemaster met 1.400 m2 zeil, verdeeld over 16 zeilen met een paar van ongeveer 100 m2. De bemanning bestaat uit 95 officieren en cadetten onder het bevel van commandant van de Sande.

Voor het eerst roer en schip in handen !

Waarom moet je op een ouderwets zeilschip leren varen ?

DEZE vraag stelt zich iedereen, want men weet toch dat er nu geen handelzeilschepen meer zijn. Maar daar zijn drie redenen voor :

1. De ondervinding heeft geleerd dat de beste officieren diegene zijn, die hun stiel geleerd hebben naar de oude stijl, d.w.z. op een zeilschip.

2. Want op een zeilschip verwerf je de beste kennis van wind en water. Je leert de reacties kennen van een schip dat niet zo zwaar en rustig vaart dan een stoomboot.

3. Op een zeiler verwerf je meer zelfvertrouwen en wilskracht dan op om het even welk ander schip. En in laatste instantie zijn dit de hoogste zeemanseigenschappen. Herinner je maar even kapitein Carlsen !

Zestien jaar !

Moest je met de « Mercator » meevaren...

dan zou je misschien wel ontgoocheld worden door de nederigste taken aan boord die je bij de eerste reis zou moeten opknappen : koper poetsen, de boot herschilderen, eigen was doen, enz... Bij hoge zee mag je niet eens in het tuig klauteren ! Zeilen hijsen mag alleen onder toezicht van de instructeurs gedaan worden, want het zou kunnen gebeuren dat het grote zeil op je hoofd naar beneden komt, wanneer je een klein zeil wou optrekken met je maats. Het ergst van al is dan nog je eerste zeeziekte, die je moet doorspartelen. De meeste jonge zeevaarders zijn dan vooral boos op zichzelf. Maar spijts dit alles, is het toch je eerste echte zeereis in het zog van Michiel de Ruyter, en die toch ook heeft moeten beginnen

Het interessantste : de instrumenten !

Wil je met het schoolschip mee ?

DAN moet je je laten inschrijven aan de Hogere Zeevaartschool van Antwerpen. Wat hiervoor vereist is ? Een diploma van hogere middelbaar onderwijs, en voldoen aan het medisch onderzoek. Wanneer er te veel candidaten zijn moet je slagen voor een ingangsexamen. Na drie maand oefening aan boord van het schip in de Antwerpse haven mag je mee op zee. Vóór de oorlog moest je eerst enkele jaren theorie studeren. Thans mag je na enkele maanden reeds op zee, want de beste school is de practijk. Wil je meer inlichtingen over de « Mercator » schrijf dan naar de Hogere Zeevaartschool, Noordkasteelstraat, 5, Antwerpen.

JOHAN DE BRABANDER

Het schip rolt soms tot 85° !

DE PETROLEUMKOORTS

De petroleumreservoir van Lowest werd in brand gestoken en de brandende vloed vernielde een reeks huizen in Oil City. Er vielen ook doden. De menigte beschuldigde Ben...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

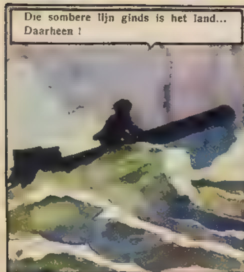
David Balfour, die met geweld aan boord van de « Covenant » werd ingescheept, sloot vriendschap met Alan Breck, een jacobiet. De briek sloeg tegen een rots te pletter en David werd overboord geslingerd.

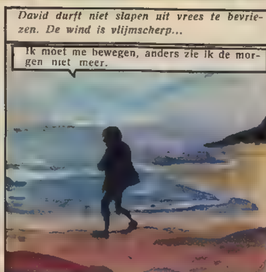

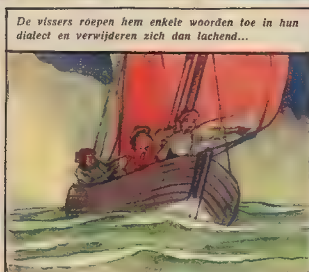

(Wordt voortgezet.)

Hoog op de Gele Wagen

Wij reizen met een sneltrein, per auto en zelfs per vliegtuig, maar vroeger ging het er veel rustiger toe. Om van het ene eind van ons land naar het andere te trekken, hadden onze grootouders dagen nodig. Zetten we nog een stap verder in het verleden, merken we dat we nog alleen te paard of op een ezel kunnen reizen. Sedert de mens op de aarde is, koestert hij de wens zich vlugger te kunnen bewegen dan zijn eigen voeten hem dragen kunnen, en zonder zich erg moe te maken, doch, de weg naar het vliegtuig was lang...

Tekeningen van SUZANNE ANDRE

LIGGEND GING HET BEST

DE Grieken en de Romeinen reden te paard en het staat vast, dat zij hun rijdier beter konden zadelen dan dit bv. in de Middeleeuwen het geval was. Daarnaast hadden ze ook de draagstoel en vermits hun zucht naar weelde groot was, wisten ze die met kussens en zijden voorhangen heel comfortabel te maken. Men zag ze hier nog in de Middeleeuwen en zelfs later: groot, gesloten, behangen met fluwelen gordijnen, kussens, stoelen in leder afgezet met vergulde spijkers.

De draagstoel rustte op vier berries en toen hij niet meer door slaven gedragen werd, maakte men de achterste berries langer opdat het paard niet met zijn neus tegen de stoel zou lopen. Een knechts mende het voorste paard en de knecht bij het achterste rijdier, gaf nu en dan een duwtje opdat het vlugger zou gaan.

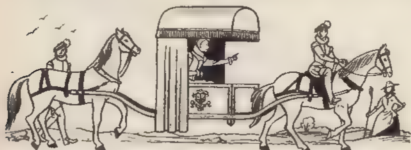
Denk niet dat ze allemaal zo weelderig waren! Sommige draagstoelen waren heel groot, niet veel beter dan een kist en je moest Olympisch kampioen zijn om er te kunnen inspringen.

Waren de dragers zo vriendelijk je een goed geplaatste duw te geven, kwam je er meteen hals over kop ingerold! Mensen met een tere maag werden er zeeziek in.

Omstreek 1700 raakte de draagstoel helemaal uit de mode.

WE RIJDEN MET DE HOSKLOS

DAT woord kennen jullie niet? Een grote **huifkar** of tentwagen heette men bij ons heel schilderachtig **« hosklos »**, omdat zo'n kar hotsebotsend over de slechte wegen reed en je ingewanden

daarin zo lekker door elkaar gerammeld werden. Er was de vierwielige **kiereboe** op riemen met een kap en de **char à bancs** of de **Janplezier**, zoals men ze zo pittig gedoopt had. Deze wagen kon grote gezelschappen vervoeren en waar reden de mensen vroeger samen naartoe? Naar een kermis of naar een bruiloftsfeest en dat er op zulke tochten plezier gemaakt werd, laat zich wel raden! Op hoge wielen kwam de **sjees** aangerold. Soms had ze werkelijk allure, mooi in de kleuren gezet, de kussens met leder of fluweel bekleed en getrokken door een stel vlugge paarden. Wil men heel deftig doen, noemt men zo'n licht, tweewielig rijtuig **« tilbury »**. Op de buiten ziet men thans nog wel eens een boerenpaar 's Zondags naar de kerk rijden met een sjees.

'T HAD OOK ZIJN VOORDEEL...

IN een Vlaams liedje, getoonzet door E. Hullebroeck, wordt verteld dat een pachter en een pachteresse van de kermis kwamen gereden — wellicht in een open **landauer** — en Karlijntje, blond als vlas, die zat « van achter op de kar ». Een knaap kwam uit het hoge koren en sprong fluks aan Karlijntje's zij... Toen ze de hoeve naderden wipte hij er weer uit. De pachter en de pachteresse die spraken nog steeds van de kermis en ze hadden niets gehoord of gezien. Zo'n kriepende, schokkende wagen op hobbelige wegen had dus ook z'n voordeel!

Reeds in 1501 werd Frans van Thurn en Taxis aangesteld tot kapitein-postmeester en allengs kreeg de post meer uitbreiding vooral in de Nederlanden, Oostenrijk, Duitsland, Italië, Frankrijk en Spanje. Zodra de posthoorn schalde, liep iedereen buiten om brieven en pakjes in ontvangst te nemen en de reizigers te zien uitstappen.

De paarden werden verwisseld, de reizigers aten en dronken in de postherberg en dan ging het weer verder. Zo'n **postkoets** noemde men ook **diligence**.

In de stad huurde men een **vigilantie**, een **droschke** of een **berline**, lichte reiskoetsen op vier wielen met een openslaand dak en vier plaatsen. En waarom zouden we hierbij de **hofrijtuigen**, de **karossen**, **galakoets** en **staatsiekoets** vergeten! In Holland komt de staatsiekoets nog heel vaak te voorschijn, evenals in Engeland.

VELEN VERKOZEN HET WATER

MET de wegen was het ellendig gesteld, want sedert de tijd der Romeinen had de geschiedenis geen wegenbouwers meer gekend. Meer dan eens brak de wagenas op die wegen vol verra-

derlijke kuilen, en de reizigers moesten dan urenlang wachten op een andere koets, of tot de oude weer opgeknapt was. Er was wel eens een kittelorige heer of een zenuwachtige dame die dat vreselijk vonden, maar over het algemeen had iedereen « tijd » en het was meteen een gelegenheid kennis te maken met mensen uit heel andere streken.

In de Nederlanden, waar zoveel water is, had men naast de veerboten ook **postboten**, die de reizigers te water van de ene stad naar de andere brachten. Er waren zelfs boten met echte passagierskajuiten behangen met zijde en ingericht als weelderige salons. Vooral in de Zomer waren deze reizen erg prettig.

We hebben nog lang niet alle namen van karren, wagens en koetsen opgesomd, dat doen we wel eens op een keer en over de post praten we ook nog!

De blanken van Haïti weigeren de vrijheid en de gelijkheid van de negers te erkennen. De opstand van de negers breekt los. Helène en Elizabeth zijn aan boord van de « Jeanne » gevlucht...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

De zwemmer naderde met krachtige slagen.
— Het is Giacomo, riep Paul, die hem herkende.

Paul omhelsde de zeeman vol vreugde.
— Ik herkende je helemaal niet meer, zei de matroos.
— Ik moest me als neger vermommen om uit de stad te geraken, doch dit alles vertel ik je later, antwoordde Paul. Nu moeten we hier wegkomen!

Op hetzelfde ogenblik zoefde er een pijl over het dek en hoorde men opnieuw wild schreeuwen op het strand
— Verberg jullie! Giacomo neem het roer! Eustache hijs het zeil! beval Paul.

De « Jeanne » was spoedig in volle zee...

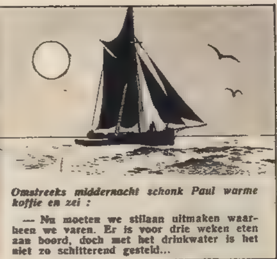

Paul vertelde zijn avonturen aan de stuurman...
— ...Wij bleven de hele dag in de kelders. De negers zochten ons en staken het huis in brand. 's Avonds zijn we gevlucht, ik als neger vermomd en de dames onder een hoop linnengoed verborgen. We kwamen recht naar het schip...

— En hoe komt die professor hier aan boord?
— Op de middag kwam hij vol angst op het strand gevlucht en vroeg onderkomen. Ik kon toch niet weigeren...

Omstreeks middernacht schonk Paul warme koffie en zei :
— Nu moeten we stilaan uitmaken waarheen we varen. Er is voor drie weken eten aan boord, doch met het drinkwater is het niet zo schitterend gesteld...

— M'n vader is op San Domingo gebleven, zei Hélène, ik moet iets doen om hem te helpen, anders zal ik geen minuut rust kennen!

Elisabeth omhelsde de wenende Helène en Paul riep :
— Wees toch kalm! Ik zal alles doen wat in m'n macht ligt om de dokter te redden...

— Ik zet jullie af op een klein, verlaten eiland, het Gabbians eiland bv., en vaar dan naar San Domingo...

— Giacomo vaart met me mee en we halen de dokter!

(Wordt voortgezet.)

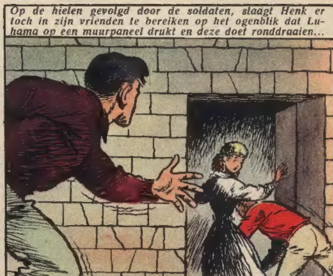
DE RING VAN GIBIL

Henk, Elemir, Leentje en hun twee gezellen zijn onder leiding van Luhama de gevangenis ontvlucht. Ze verschuilen zich in een verlaten tempel. Hun vijanden volgen hen op de hielen en Leentje valt in hun handen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(1) Luister naar mij... alles kan in orde komen...

(Wordt voortgezet.)

VIER ALPINISTEN OVERWINNEN DE DRU

ZE WAREN VERPLICHT TE SLAPEN VASTGEBONDEN MET HUN TOUWEN, TERWIJL HUN VOETEN BOVEN DE DIEPTE BENGELDEN...

WE kunnen niet zeggen dat het alpinisme een sport is die ons in het bloed zit, of bij ons veel beoefend wordt. Waar zou men in de Lage Landen de hoge, onoverwinnelijke, met eeuwige sneeuw bedekte kruinen vinden ? Toch zijn er ook bij ons sportieve lui die voor een weekeinde naar de Ardennen trekken om enkele toppen te beklimmen en er zijn zelfs Hollanders die de Everest bedwingen !

Dit verhaal is de geschiedenis van de beklimming van de Westzijde van de Dru, door vier Franse alpinisten. De Dru is een berg in de Franse Alpen, hij staat als een reusachtige, groene vuurtoren aan de voet van de bergketen geplant. Hij is zo stijl en ongenaakbaar, dat de berggidsen van Chamonix, die nochtans niet aan hun proefstuk zijn, verklaarden : « De Westzijde van de Dru overwinnen we nooit ! » Naar de mening van de specialisten, was de Dru het laatste probleem van de Alpen, en hij zou dat wel altijd blijven...

Na de oorlog waren er een twintigtal jonge alpinisten die de beklimming waagden, doch al hun pogingen liepen falikant uit. Op Zondag 20 Juli jl., te 7 uur 's morgens geraakten er dan toch vier Franse alpinisten op die top. De eerste van de vier is **Magnone**, dertig jaar oud, breed geschouderd, kloek gespierd, moedig maar voorzichtig tegelijkertijd. Hij was de trouwe gezel van Lionel Terray, toen deze de Fitzroy, de hoogste en ongenaakbaarste top van Patagonië, in Zuid Amerika beklom. De tweede is **Dagory**, eveneens een gekend bergbeklimmer, en bovendien piloot. De derde die we moeten voorstellen is **Lainé**, die de bergen gewoonlijk op z'n eentje tracht te bedwingen en enkele dagen vóór zijn tocht naar de top van de Dru, twee en zeventig uren in de Couturier-gang van de Aiguille Verte verbleef. De vierde is **Bernardini**, die ook reeds deelnam aan ophefmakende bergexpedities.

Drie weken voor 20 Juli hadden ze reeds een eerste poging gedaan, doch zo heel ver hadden ze het niet gebracht. We hoeven de foto maar eens nauwkeurig te bekijken, om te begrijpen wat het zijn moet tegen zulke granietwand een paar honderd meter op te klimmen. 's Maandags waren ze vertrokken en 's Vrijdags waren ze nog maar pas in de helft, doch hadden de grootste moeilijkheid overwonnen : een overhellend vlak van 90 meter waar ze geen enkel steunpunt vonden en waar ze de rots telkens moesten uithakken om hun voeten te kunnen zetten. Nadien ging het gemakkelijker, doch ze hadden toen reeds vier vermoeiende dagen achter de rug, hadden sedert zes en dertig uur niets meer gegeten en de dorst begon hen vreselijk te kwellen. De afdaling was duizelingwekkend, vooral dat vlak van 90 meter ! Twee dagen hadden ze nodig om weer op hun basis te komen. « We zullen nooit op die top geraken, zuchtte Magnone.

De volgende Woensdag echter trokken ze er opnieuw naartoe want ze wilden te allen prijze bewijzen, dat men de Dru ook langs de Westzijde beklimmen kon. Om de grote risico's van het onderste gedeelte van die Westzijde te vermijden, begonnen ze hun tocht langs de Noordzijde tot op de hoogte van het vlak, waar ze tijdens hun eerste tocht gekomen waren. De afstand, van de plaats waar ze stonden naar de Westzijde, was niet meer dan 50 meter, twee koordlengten en toch hadden ze een hele dag nodig om die afstand in horizontale richting af te leggen ! De weg loopt immers over steile afgronden en is bezaaid met rotsblokken, die bij de minste aanraking in de diepte glijden.

's Avonds sliepen Lainé en Bernardini aan de West-, en Magnone en Dagory aan de Noordzijde. Vrijdags stonden ze alle vier op de Westzijde. Op een soort van schub, tegen de rotswand geplakt, vonden ze enige steun en van daaruit bereikten ze twee vooruitstekende punten, die ze weer als springplank konden gebruiken. Dat was de tweede « sleutelstelling » van heel de beklimming. De vier alpinisten hadden deze vóór de bestijging met de telescoop onderzocht en voor de gevaarlijkste van alle hinderpalen gehouden, ze hadden ze daarom « de grendel » geheten. Op twintig meter van de kruin sloegen ze hun tent onder een vooruitstekende blok en in vergelijking met al wat ze reeds meegemaakt hadden, was het een comfortabele slaapgelegenheid. De vorige nachten hadden ze immers moeten slapen met hun touwen bij middel van ringschroeven aan de rotswand vastgemaakt, om het lijf **terwijl hun voeten boven de diepte bengelden !**

— We hadden die rust nodig, vertelde Magnone, want de avond te voren was er een twintigtal meter boven ons een enorme rotsblok naar beneden gegleden en had al het materieel van Dagory meegesleept. Het scheelde geen haar of twee van ons waren mee naar beneden gestort...

Op 20 Juli klommen ze verder naar boven en bereikten de top, waar ze begroet werden door de eerste zonnestralen.

Zondag 20 Juli

7 uur 's morgens Vóór dag en dauw stegen de koene alpinisten hoger en om 7 uur bereikten ze de top : *de Westzijde was overwonnen !*

Zaterdagavond

Een rotsblok stortte in de diepte, sleurde 't materieel mee en het scheelde geen haar of Magnone was ook de afgrond in gegaan. Ze overnachtten daar betrekkelijk comfortabel.

Zaterdagnamiddag

Na de sleutelstelling kwamen een reeks steile vlakken, vooruitstekende punten en spleten.

Zaterdagmorgen 19 Juli

Magnone, Dagory, Lainé en Bernardine overwonnen een « sleutelstelling », twee rotsblokken, die zich verenigden en als het ware een uitspringend dak vormden.

Vrijdagavond 18 Juli

Lainé en Bernardini waren horizontaal naar de Westzijde geklommen. Magnone en Dagory brachten nog een nacht door op de Noordkant.

Van Maandag 30 Juni tot Zondag 6 Juli

Magnone, Bernardine en Dagory waren tot op 120 meter van de top genaderd, nadat ze vijf nachten op de onherbergzame Dru hadden moeten doorbrengen : driemaal hangende tussen hemel en aarde en tweemaal op een platform. Door honger en dorst gekweld moesten ze het toen opgeven.
Op 17 Juli trokken deze onverschrokken alpinisten en Pierre Lainé er opnieuw op uit. Langs de Noordkant kwamen ze weer op het punt, dat ze op 6 Juli reeds bereikt hadden.

Bekijk de alpinist tegen de bergwand en je krijgt een idee van de juiste hoogte van de Dru.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

BLIND MEISJE GENEEST IN EEN HEET BAD !

GA eens buiten en kom dan weer binnen, vroeg Joan Hornby van Walney (Engeland) op een zekere avond aan haar zus Irène. Irène gaf gevolg aan het verzoek van haar blinde zus, die dan plots riep :

— Ik zie !

Joan was reeds als baby blind geworden, en na meer dan zeventien jaar kon ze plots weer zien nadat ze een heet bad genomen had. De dokters menen dat de schok de oorzaak was van deze onverwachte verandering. De eerste indrukken van het meisje dat weer zien kon, waren niet zeer aangenaam. « Het gebakken ei zag er walgelijk uit, verklaarde ze. Al de dingen had ik me veel kleiner voorgesteld. Een paard en een bus dat schenen me wel monsters toe, die me wilden verpletteren ! »

Laat ons hopen dat Joan nu voorgoed genezen is !

DE QUEEN MARY WEIGERDE DE BLAUWE WIMPEL !

ZOALS we schreven in « Kuifje » n' 37 was de Blauwe Wimpel een figuurlijke beloning tot een zekere Hales (een Brit) op het idee kwam naast de figuurlijke blauwe wimpel een tastbaar bewijs te schenken. Hij liet in goud en zilver twee zegegodinnen vervaardigen, die de wereldbol schragen waarop de Oceaan in heldblauwe kleur duidelijk zichtbaar was. Twee kleinere beelden trachten elkaar een paketboot afhandig te maken. De britse zeelui zelf wilden van dit trofee niets weten en toen de « Queen Mary » de Blauwe Wimpel, won, weigerde de Cunard Line (eigenares van de paketboot) het beeld in ontvangst te nemen ! Hales gaf zijn ontslag bij de marine, omdat hij die belediging niet verteren kon. De zegegodinnen van Hales werden opgeborgen en de blauwe band of zoals wij zeggen Blauwe Wimpel is opnieuw een trofee in figuurlijke zin.

EERLIJKE VALSMUNTERS

WE hebben tijdens de jongste weken gemeld, dat er soms eerlijke dieven rondlopen, en zelfs politieagenten die zichzelf aanhouden. Vandaag brengen we een ongewoon bericht : Te Milaan werd een bende valsmunters aangehouden die Engelse shillingstukken namaakte. Men moest de valsmunters echter vrij laten, nadat 't onderzoek uitgewezen had dat er geen verschil in goudgehalte was tussen de echte en de nagemaakte. De valsmuntersbende zocht haar winst in het verschil tussen de prijs van gewone goudstaven en de Engelse gouden munten die veel duurder verkocht werden.

VOOR MODERNE ROBINSONS :

DENEMARKEN TELT 391 ONBEWOONDE EILANDEN

HET Deense koninkrijk (dat het oudste van Europa is) telt niet minder dan 500 eilanden waarvan er maar een honderdtal bewoond zijn. Het grootste eiland is Seeland, en tussen Seeland en het Schiereiland Jutland, dat het kerngebied van Denemarken uitmaakt, ligt het eiland Funen, waar de sprookjesschrijver Hans Christiaan Andersen geboren werd, in het mooie stadje Odense. De Deense hoofdstad telt een vierde van de gehele landsbevolking en ligt op het eiland Seeland. Wanneer je van Brussel naar Kopenhagen wil gaan met de trein, dan beleef je na een eentonige reis doorheen Noord Duitsland, een interessante rit op Deens grondgebied : na door Jutland te zijn gereden, komt de trein voor de Kleine Beltbrug, een bruggetje van 1.178 m. dat nog ver in de schaduw gesteld wordt door de Storströmbrug, die zo maar eventjes 3.211 m. lang is en boven aan de lijst komt van de langste Europese bruggen. Wanneer je zin hebt om eens een heerlijk verlof door te brengen in de zuiverste Robinsonstijl, dan raad ik je een verblijf op een van de 391 onbewoonde Deense eilanden aan.

OOK EEN UITVINDING

DAT is de nieuwste Amerikaanse bril. Bekijk hem maar eens goed ! Deze bril wordt speciaal gebruikt bij het eten van pampelmoesen, en ander dergelijk fruit. De bril voorkomt dat er fruitsap in je ogen zou spatten. Dat is echter niet het enig voordeel van deze uitvinding ! Het sap dat tegen de brilglazen spat, wordt netjes weggeveegd door twee « ruitenwassers » die het goede vruchtennat in twee emmertjes laat terecht komen. Zo gaat er niets verloren...

VACANTIEFOTO

En ziehier een lezer die gevolg gegeven heeft aan onze oproep ons een mooi vacantiekiekje te zenden. Bovenstaande foto stelt onze vriend Eddy Verbeke van Tielt voor met zijn broertje Ludo. Een grappige foto niet ?

PANIEK AAN BOORD

DE passagiers van het lijnvliegtuig, dat Brazilië met Engeland verbindt, werden vóór enkele weken de stuipen op het lijf gejaagd door de kreten : « Brand ! Brand ! Brand ! »

De passagiers konden tot bedaren gebracht worden door de heer Platner, een van de reizigers, die een doek wegnam van een kooi achteraan in de machine, en een papegaai toonde, die maar verder « Brand ! » bleef schreeuwen.

— Brand is het enige woord dat mijn beestje kent, verklaarde de heer Platner, tot geruststelling van de passagiers, die er met de schrik van af kwamen.

Onkwetsbare soldaten !

WE dachten dat de pantsers voorgoed afgedaan hadden en de moderne legers hun soldaten op een andere manier willen beschermen, dan in de Middeleeuwen en de Renaissance toen men zijn heil zocht in een stalen wapenrusting. Nu komen de Amerikanen weer met een nieuw pantser voor de pinnen. Hun nieuwe grondstof is duurzaamder dan staal : een speciale soort *nylon*, die in een twaalfdubbele laag borst en buik beschermt. Het hele pantser weegt maar 3,6 kg. !

DAT IS GEESTDRIFT

EEN geliefde Engelse operettеartist trad op een zekere avond op in een klein Engels stadje. Het publiek was zo geestdriftig, dat het verschillende bisnummertjes vroeg. Ten slotte zei de zanger : « Ik word er hees van en ik moet me haasten om mijn trein te halen ! »

— Als het dat maar is, antwoordde men uit het publiek, maak u geen zorgen, wij moeten ook met diezelfde trein terug en we hebben de machinist meegebracht.

Over de Russische techniek weten we niet veel. Het enige product dat we reeds te zien kregen is de Moskwitch, een min of meer getrouwe kopie van een verouderd Opelmodel. Deze tekening toont de Swesda, de snelste renwagen van de Sovjet Unie. Hier mag men wel van een gestroomlijnde wagen spreken.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Jan werd door bandieten opgelicht, doch de auto, waarin hij meegevoerd werd, kwam tegen een boom terecht. Intussen in hotel Belvédère...

ontvingen een verzegelde omslag een ultimatum waarin de som van drie milliard goudfrancs geëist werd door een mysterieuse organisatie. De datum, waarop dit bedrag moet overhandigd worden, werd vastgesteld op 27 dezer, te middernacht. Indien de regering weigert, of indien enige militaire- of politieactie ondernomen wordt om de uitvoering van het ultimatum te beletten, zou het uitstel teruggebracht worden tot op 48 u. Nadien zouden represaillemaatregelen getroffen worden tegen een grote Franse stad.

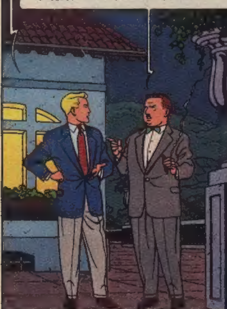
In het begin van de namiddag scheen de regering niet veel belang te hechten aan dit ultimatum. Men veronderstelde dat dit het werk van een zwakzinnige of flauwe grappenmaker was. Na afloop van een kabinetsraad leek de zaak echter veel ernstiger en werden dringende voorzorgsmaatregelen getroffen.

De vindingrijkheid van de bandieten is wel groot, want ze wensten, dat het goud op 27 dezes, 's avonds, aan boord van een vliegtuig zou gebracht en geparachuteerd worden op een plaats welke, per radio, en op het laatste ogenblik slechts, aan de piloot zou meegedeeld worden. Zodoende kan men noch vooraf, noch onmiddellijk nadien opzoekingen doen.

Het is zeker dat de regering zich niet door deze chantagepoging laat afschrikken, die de deur

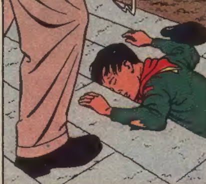

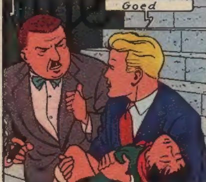

(Wordt voortgezet.)